

فساد در ورزش اردبیل؛ آری یا نه

مدتی است فضای مجازی جولانگاه کسانی شده است که مدعی وجود فساد مالی گسترده در ورزش استان می باشند. از حیف و میل بیت المال، بخشش اعتبارات هیات ها به اشخاص، راه اندازی بساط بخور بخور، پراکنده شدن بوی گند ورزش در جامعه و تبدیل جامعه ورزش به منجلاب غیر قابل توصیف سخن ها می گویند و ادعا ها می نمایند. طرح این قبیل مسائل از دو حالت نمی تواند خارج باشد:

1- آنهایی که مدعی وجود فساد در ورزش استان می باشند با استناد به برخی از مدارک و مستندات ادعا می کنند و می توانند با ارائه این مدارک خدمت بزرگ به جامعه ورزش و نظام بکنند. آنها اگر در گفته ها و نوشته های خود صادق هستند و دل به بیت المال می سوزانند و خیانت به ورزش و جوانان این دیار را نمی توانند بپذیرند باید قبل از پهن بساط افشاگری از راه قانونی و عقل و منطق وارد می شدند و همه مدارک را در اختیار ارگان های نظارتی قرار می دادند تا با عمل به وظیفه شرعی و اجتماعی زمینه دستگیری متخلفان و رسیدگی به پرونده ننگین آنها را فراهم می کردند. این که چرا چنین نکرده اند و فقط فضای مجازی را برگزیده اند نمی تواند کاری اصولی باشد.

آنهایی که دست به افشاگری زده و افراد را به نام، متهم می کنند ممکن است از مجموعه ورزش و تشکیلات اداری آن باشند و بنا به ملاحظات دست به عصا راه بروند و فضای مجازی را تحت نام های مستعار برای رسیدن به هدف انتخاب نمایند. در این صورت آیا آنهایی که وظیفه دارند با نظارت بر بیت المال جلوی هر گونه حیف و میل را بگیرند و در سویی دیگر از لطمه وارد شدن به حیثیت و آبروی اشخاص ممانعت بکنند آیا نباید پیشقدم شوند و با شناسایی آنهایی که در فضای مجازی برای ورزش استان هر روز بحث جدیدی می گشایند و خود را از هر گونه آلودگی به دور می دانند برای روشن شدن زوایای این ادعاها اقدام بکنند. آنهایی که ورزش استان را منجلاب، بوی آن را مسمئز کننده و مسؤولین آن را خائن به بیت المال و پایمال کننده حق و حقوق هیات ها و تامین کننده نیاز مالی افراد خارج از تشکیلات ورزش می دانند آیا نباید فراخوانده بشوند تا با تسلیم مدارک به مسؤولین، برخورد با متخلفین و عاملین اصلی بساط بخور بخور را ممکن بکنند؟

2- صورت دوم این قضیه می تواند دروغگویی و بی پایه بودن ادعاها

باشد. این که حضرات در فضای مجازی و در زیر عناوین ناشناس ظاهر شوند و برای مدتی هر چه از دل تنگشان برآید بگویند و تخم بی اعتمادی به مسئولین را در جامعه بکارند، آبروی افراد را دستاویزی برای عقده گشایی ها قرار بدهند، خدمات انجام یافته نظام و دولت را زیر سؤال ببرند و در نهایت راحت دست در جیب در سطح شهر بگردند و به ریش من و امثال من بخندند؟

مگر می توان در نظام مقدس جمهوری اسلامی ایران اجازه داد که افرادی به هر دلیل و علتی که بوده باشد سیل اتهامات را به برخی از افراد و مسئولین وارد بکنند و آنگاه کسی هم نگوید که بالای چشمشان ابرویی قرار دارد؟

وقتی در هر رویداد ورزشی حیف و میل بیت المال، هزینه های میلیونی، ریخت و پاش های آنچنانی، بخور بخور و متصاعد شدن بوی گند در فضای جامعه مطرح می شود آیا نباید به این ادعاها با حضور طرفین رسیدگی شود و عوامل نابودی بیت المال و خیانت به آن محاکمه بشوند و یا اگر باشند کسانی که به دروغ این ادعاها را بکنند به سزای اعمالشان برسند؟

امید می رود نهادهای نظارتی و مسئولینی که در این ارتباط می توانند تاثیر گذار باشند برای برچیده شدن این بساط و رد یا اثبات وجود فساد در ورزش اقدام نمایند و اگر صحت ادعا به اثبات برسد که باید افشاکنندگان مورد تشویق قرار بگیرند و عاملین خیانت به بیت المال محاکمه شده و به مردم معرفی شوند و چنانچه دروغ گویی مدعیان ثابت گردد آنها نیز باید جزای اعمال غیر انسانی خود را تحمل نمایند.

در پایان به گفتگوی یک دانشمند با یک چوپان اشاره می شود باشد که پنج نکته موجود در آن مورد توجه قرار بگیرد:

دانشمندی به چوپانی رسید و پس از احوال پرسی از او پرسید ، چرا به دنبال طلب علم نرفتی؟

چوپان جواب داد: آنچه خلاصه و عصاره علوم است من آموخته ام.

دانشمند پرسید: مگر خلاصه علم ها چیست؟

چوپان گفت: خلاصه علم ها پنج چیز است:

اول: تا زمانی که راست گفتن تمام نشده است، دروغ نگویم.

دوم: تا زمانی که امکان زندگی حلال است، از راه حرام زندگی نکنم.

سوم: تا زمانی که در خودم عیب وجود دارد، به عیب جویی دیگران نپردازم.

چهارم: تا زمانی که روزی خداوند تمام نشده است، به دنبال مخلوق نروم.

پنجم: تا زمانی که وارد بهشت نشده ام، خود را از حيله شیطان رها

شده ندانم.

دانشمند گفت: هر کسی که این پنج خصلت را داشت از کتاب و نوشته ها بی نیاز است. نماآموخته ام.

دانشمند پرسید: مگر خلاصه علم ها چیست؟